

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

:-:-

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

:-:-

1926.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

3. szám

Miért vagyok adventista?

Az adventi nép között is sokan vannak akik úgy imádkoznak, mint a farizeus Luk. 18, 11-ben: «Hálát adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek.» Ezt azért teszik, mert magukat jobbaknak és különbeknek tartják a többi keresztyénekénél, nem éppen azért, mert tökéletesebb életet élnek, hanem mert tökéletesebb hitvallomásuk van. Mivel pedig másrészt az igazság még mindig nem alakított át bennünket angyalokká, vannak oly lelkek, akik a gyül. tagok emberi gyengeségeire hivatkozva utasítják el maguktól az igazságot.

Mindkét álláspont helytelen. Mert a keresztyén hitét ne valamely hitvallomáshoz, hanem Krisztushoz s az igazságot kereső lélek ne gyenge emberekhez mérje az igazságot.

Krisztus hite értelmében elsősorban önmagunkkal s nem másokkal kell foglalkoznunk. Hányszor kérdezik tőlünk? «Hát csak az adventisták üdvözülnek?»

Ez egy oly fogas kérdés, melyre nem könnyű válaszolni. Az igenlő felelet annyit jelenthetne, hogy a farizeusok álláspontjára helyezkedünk. Ha ellenben nemmel felelünk akkor egy bizonyos értelemben feleslegesnek nyilváníthatjuk az adventi nép létezését.

Az Üdvözítő Luk. 13, 24-ben megadta e kérdésre a választ, midőn így szólt: «Igyekeztek ti bemeni...» (az alapszöveg szerint), mert ily kérdéseket rendszeren olyanok vetnek fel, akik nem kívánnak a keskeny uton haladni, hanem mellette, egy külön utat keresnek a maguk számára.

Ezen kérdés tanulmányozása céljából olvassunk el néhány bibliai helyet. Itt van mindenekelőtt Máté 25, 13–14, ahol Jézus a talentumok kiosztásánál a következő kulcsot használja: «Kinek, kinek az ő erejéhez képest.» Ezzel Jézus tiltakozik az ellen, hogy az egyik ember a másikhoz hasonlítsa magát.

Csak önmagunkkal és a ránk bizott talentumokkal foglalkozhatunk.

A kérdés tehát többé nem az, hogy jobb vagyok-e keresztyén felebarátomnál, hanem, hogy hűségesen kamatoztattam-e a rámbizott talentumokat.

Ez nem emberi bíróság elé állít bennünket, hanem Isten elé, aki nekünk az adományokat adta. Ezért nem áll módunkban embereket azért kizárni Isten országából, mert az illetők nem tartoznak a mi egyházunkhoz, úgyszintén nem üdvözíthetünk oly embereket sem, akik vonakodnak az igazságot elfogadni, de azért «jóra való» embereknek tartják magukat. Ha a Szentírás alapján állunk tehát, az ítéletet teljesen arra kell bízunk, aki a sziveket ismeri.

Isten igazsága és irgalmassága kizárja a tévedésnek minden lehetőségét.

Az igazság kizárja a bűnösöket, kik elvetették a világosságot s az irgalom kiterjed azon lelkekre, kiknek kevés világosságuk volt ugyan, de akik hűségesen ragaszkodtak ahhoz.

Az irgalmasság.

A Jel. 2, 24–25-ben megemlíttetik a thyatirai gyülekezet, (538–1517. Kr. u.) melynek kebelében oly emberek éltek, kik nem fogadták el ama kor divatos tanait.

Jezabel a példaképe a sötét középkor egyházának, mert ő volt az a pogány királynő, ki az Ur prófétáit üldözte, aki paráznaságot űzött azért, hogy hamis istentiszteletre és bálványimádásra tanította a népet.

Ezen korban egy elfajult papságot, kevés isteni igét találunk s azt látjuk, hogy egyrészt halállal büntették azokat, kik az Igét kutatták, másrészt pedig közöttük is csak gyér világosságot találunk. Istentiszteleteiken sok oly pogány elemet látunk, melyek ellentétben állanak az evangéliummal. Isten ezen hibákat kegyelmével s irgalmával takarja el.

Isten nem teszi őket felelőssé oly hibákért, melyeket teljes jóhiszeműséggel követtek el.

Tekintettel a kevés példányszámra, úgy a jelen, mint a következő számok ára 6000 korona.

Isten ott is talált utat, hol az igazságot nem töltötték be, hol a törvénynek nem tettek eleget teljesen. Nem helyesli ugyan a bűnt, de azért megkegyelmez a tévedőnek. Ez az ő isteni joga. Elfogadja a tökéletlen szolgálatot, mert szolgálai *nem ismertek több világosságot.*

Az igazság.

Most a következő gyülekezethez, Sardeshez, a reformáció egyházához érkezünk. A Jel. 3, 3. a következő szavakkal tárja eléünk lelki halálát: gondolj arra, amit kaptál és amit hallottál és tartsd meg azt és térj meg. . . .

Sardes Isten igéje által *több világosságot nyert el*, de nem járt ezen világosság fényénél.

Ők tán sok tekintetben jobbak voltak a thyatirabelieknél. Számos pogány szokást távolítottak el az istentiszteletből, de az Ur még sem fogadta el szolgálatukat.

Ha 5 talentumjokkal 2-öt kerestek is, mégis hűtlenek voltak azokhoz viszonyítva, akik egyetlen talentumukkal egy másikat kerestek. Teljesítményük nem felelt meg az elnyert világosságnak, ám Isten azt akarja, hogy megtartsuk azt, amit elnyertünk.

A kegyelem nem gyengeség, hanem irgalmas ajándékozása azon dolgoknak, melyekre a megigazuláshoz szükségünk van, de nem takaró azok számára, kik tudatosan taszítják el maguktól a világosságot.

Buzdítsanak minket e sorok arra, hogy minél több mennyei világosság elnyerésére törekedjünk.

Hogy ezen elvek a legteljesebb összhangban állanak a Szentírással, azt Luk. 12, 47. 48. elég világosan bizonyítja:

«És amely szolgálta tudta az ő urának akaratát és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetettik. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bíztak többet kívánnak tőle.»

Igaz, hogy Isten irgalma kifürkészhetetlen és megmérhetetlen, da vajjon teljesítetted-e kötelességedet?

Isten számadásra szólít fel, — ne hasonlítsd teljesítményeidet testvéredéhez, hanem kérdezd meg önmagadat, hogy azon talentumnak megfelelően dolgoztál-e, melyet Isten *reád* bízott.

Errenézve még egy példánk van: Izráel! Elég világosságot nyertek, hogy felismerhessék a megígért Messiást és keresztelő János megfelelő időben

hívta fel rá figyelmüket. Vele jött a nagyobb világosság, az ígéretek beteljesedése. De a megváltó nem felelt meg várakozásaiknak. Megjelenésének módja nem volt kedvükre való. Ezért elvetették és vele együtt — a világosságot is. Ámbár ők voltak Isten kiválasztott népe, mégis elveszítették kiváltságukat s csak azok tartattak meg közülök, kik személyesen elfogadták a világosságot s annak értelmében éltek.

Isten tervében benne foglaltatnak a külön ki nyilatkoztatások és üzenetek. Akaratát képezi, hogy higgyünk ezen üzenetben. Aki elutasítja azt, az nemcsak a lelki növekedést, hanem az örök életet is elutasítja magától.

Midőn Nőé üzenetét hirdette, Isten egy kegyelmi időt adott, melyben mindenki határozhatott. Kik üdvözültek? Csak az a 8 lélek, aki a Nőé által hirdetett isteni üzenetnek hitelt adott. A többi emberek elvesztek, mert megvetették Isten tanácsát.

Ezen példák megtanítanak minket, hogy milyen választ adjunk ezen kérdésre: adventistává kell lennem, vagy nem? Üzenetünk isteni munka, hogy az emberiség megintessék és előkészíttessék az ítélet napjára.

Ma még sok oly lélek hal meg, akik mit sem hallottak az adventi üzenetről, de azért mégis üdvözülnek. De eljön az idő — és már nincs messze, — midőn Isten minden egyes gyermeke adventista lesz, mert az adventi üzenet által készül az eljövendő megváltó fogadására. Ezen üzenet elfogadásától, vagy elvetésétől függ a mi üdvösségünk. Ez egy személyes üzenet, amely minden egyes embert külön szólít fel a nagy elhatározásra.

Ezen súlyos felelősség elől el kell tünni a dicsekvésnek, a beképzelt fennhéjzásnak, ehelyett inkább az a vágy hasson át bennünket, hogy megmentsük azokat, akik ezen munkát még nem ismerik, hogy hasonlóká legyünk a mi üdvözítő Krisztusunkhoz, hogy megállhassunk szent színe előtt dicső megjelenésének nagy napján.

Ez a munka készít elő bennünket a nagy megpróbáltatásra, ez a munka Isten irgalmát magasztalja, de igazságát és ítéletét hirdeti mint Noé, vagy keresztelő János. Ezt a nagy művet Jel. 14, 6—12-ben megjövendöli a Szentírás előre.

Ez okból azok számára, kik az üdvösségre vágnak, egy az út: az üzenetet elfogadni és megtisztulni, hogy ama napon Jézus befogadhassa őket a mennyei hajlékba.

Tulaszewsky K.

Nevelés és gyülekezeti élet.

E rovatért MICHNAY LÁSZLÓ felelős.

Imaház-felszentelés Battonyán.

Május hó 28-án és 29-én lélekemelő és kedves örömnepünk volt Battonyán: az új imaház felszentelése. Az építkezés súlyos gondjai, fáradalmi és áldozatai meglátszottak ugyan a munkában résztvevő kedves battonyai testvéreinken, de a nyomok csak külsők voltak. Fáradtság, lesóványodás és bágyadtság alakjában mutatkoztak. Szívük azonban telve volt mélységes hálaérzettel az Ur iránt, melynek kifejezést is adtak a kápolna homlokzatán alkalmazott felírásban: «Érezték és lássátok meg, hogy jó az Ur! Boldog az az ember, aki őbenne bízik.» Zsolt. 34, 9.

Mikor megkaptam a kedves Testvérektől az értesítést, hogy az imaház elkészült, nagy érdeklődéssel néztem eléje azon pillanatnak, mikor készen láthatom. Az imaház ugyanis a legnehezebb anyagi viszonyok között készült el és vártam, hogy mennyiben mutatja majd meg a ninestelenségnek nyomait. Ámde kellemesen csalódtam! A legizlésebb és legkészebb vidéki imaházat láttam magam előtt, igen díszes homlokzatával, a fenti szép felírással, fedett, csinos bejáratával, a bejárat mindkét oldalán díszes kis virággyal és a járda melletti szép vaskerítéssel. Az épületbe bemenve, megleptek a világos, szép duplaablakok, ízléses ajtók, a tiszta fehér falak, az egyenletes, erős hajópadló és a modern, fehér menyezetes villanylámpák. Jól sikerült a szószék is, tágas dobogóval és ízléses ráccsal. Az összbenyomás oly kellemes, hogy az ember önkénytelenül is hálát érez az Ur iránt és boldog, hogy az Ur dicsőségére egy olyan alkalmas hajlék elkészült, mely után a lélek vágyakozik.

Ez nemcsak a mi benyomásunk, akik hívők vagyunk, hanem az előljáróság is kifejezést adott csodálkozásának az iránt, hogy egy ilyen csekély számú közösség képes volt egy erejéhez mérten oly aránytalan áldozatot hozni és munkát végezni.

Ezen rövid leírás után áttérek a felszentelési ünnepély lefolyásának közlésére!

Örömmel gyűltünk este össze a fényesen megvilágított imaházban, ahol 8 órai kezdettel meg-

tartottuk első istentiszteletünket és ez alkalommal följárólottuk magunkat és az új épületet az Urnak.

A helybeli és vidéki testvéreinken kívül megjelentek az esős idő dacára elég szép számmal idegenek is, akik érdeklődéssel várták a látni valókat. Talán egyesek csalódtak, mert látni való szertartás nem volt, csak hallani való. Szokásunk szerint énekekkel, imával, karénekekkel és egy megfelelő üdvözlő költeménnyel nyitottuk meg az istentiszteletet. Az ezt követő tanításban alulírott utalt a világ szomorú helyzetére és az értelmesekek azon, az újságok által is hirdetett óhajára, hogy a mai világnak nem tanítókra, hanem prófétákra van szüksége. Ha a tömegek egyfelől keresik a prófétákat, úgy másfelől azt látjuk, hogy igenis föllépnek mesterek és gyógyítók, és pedig nem is kis számban, akik a prófétai tisztseget akarják a világ javára betölteni. Ámde a legtöbb esetben kiderül, hogy nem a világnak, hanem csak maguknak iparkodtak használni és a tényleges helyzet a sok csalódás folytán mindig súlyosabb lesz. Mi azonban ki-mondhatatlan hálával tartozunk Istennek azért, hogy Krisztus, az Isten Fia maga, továbbá az igazi próféták és apostolok tanítványai lehetünk, akik Istennek Szentlelke által szüntelenül tanítanak bennünket és az élet sötéttségét, csodálatosan megvilágítják előttünk. Ugy az új imaháznak az a célja, hogy az isteni tanítók tökéletes tanításait élvezzük annak magasztos csendjében, nem pedig az emberi bölcsesség hivalkodó szavait.

A tanítás idejének tekintélyes részét arra használtuk fel, hogy megismerjük azon csodálatos bölcseséget, melyet az emberek tudatlanságukban kifogásoltak és tévedésnek minősítettek, míg a modern tudomány megállapította, hogy a bibliának teremtéstörténete mindenben egyezik a tényekkel. Minthogy lehetetlen az a föltevés, hogy bárki is 3500 évvel ezelőtt a mai modern tudomány magaslatán állhatott volna, úgy nem marad hátra egyéb, mint annak elfogadása, hogy aki már abban a ködös távoli időben oly tökéletes tudással bírt, nem magától szólt, hanem az igazmondó Istennek Szentlelke által.

Talán újszerű volt a hallgatók egy része előtt az a kijelentés, hogy nem a ház falai szentek, sem annak fája vagy bármely más anyaga, hanem az Isten, aki után vágyik a mi lelkünk, akinek igéit szomjúhozzuk, bízván Krisztus Urunknak azon ígéretében, hogy ahol ketten vagy hárman összejönnek az Ő nevében, ott van Ő is közöttük. Te-

hát a cél szent, amely végett a ház épült és amely miatt áll. Ebből következik az, hogy a ház anyaga nem szent, azt tengernyi szenteltvízzel sem lehet megszentelni, sem olajjal, sem egyéb anyaggal. Hanem bennünket fog megszentelni az Istennek Lelke, ha kellő áhitattal fogjuk Isten igéit tanulmányozni és a megismert igazságokat lelkiismeretesen betartani. Így a háznak rendeltetése magaslatos és ezért mi is mondjuk a zoltáríróval: «Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! Kívánczik, sőt emésztődik lelkem az Urnak tornácai után; szívem és lelkem ujjonganak az élő Isten felé... Boldogok, akik lakoznak a te házában, dicsérhetnek téged szüntelen! Zsolt. 84, 2—8.

A tanítás után következett a fölszentelési ima, melyet alulírott mondott. Ezután még következett egy szeneszám és a rendes befejezés énekkel és imával.

Ugy a szombat délelőtt, valamint a délután és este is igen áldásosan telt el. Sok volna mindazt megörökíteni ezen cikk keretében, amit hallottunk és tapasztaltunk. A kedves olvasóim tanúságára végül csak arra szorítokozom még, hogy a szombat délutáni tapasztalati óra alapján egy rövid leírást nyújtsak arról, hogy hogyan fejlődött az Urnak munkája Battonyán és épült fel az imaház.

Először a kedves Sohlmann atyafi tartott egy áldásos tanítást. Az ő utána felszólaló kedves atyafiak vázolták a munka haladását és az imaház megalakulásának történetét. Így megtudtuk, hogy a kedves Juhász József atyafi mint hadifogoly ismerte meg az Urnak igazságát Szibériában Fodor András atyafi által, aki háború előtt a gyulai gyülekezetnek volt a tagja. Midőn Juhász atyafi szerencsésen visszatért hazájába, érdeklődő rokonokra talált itthon. Az igazságnak magva jó talajra talált az ő szívükben és rövid idő alatt alulírott megalakíthatta a kis battonyai csoportot. Helyről-helyre vándorolva, mindig jobban szaporodott a testvérek száma és a következő helyiség felülmúlta az előzőt. Mikor már a negyedik bérelt helyből is kifogytak a testvérek, elhatározták, hogy imaházat építenek.

Akik hallották a nagy tervet, fejüket csóválták és kijelentették, hogy ebből nem lesz semmi. De tavaly nyáron hozzáfogtak. Először közös erővel elkészítették a vályogot, miután a kedves Görbe testvérek felajánlották üres telküket az imaház céljára az Urnak. Midőn a vályog is elkészült,

ezt még kicsi dolognak nézték az emberek. Ámde összehozták a pénzt a többi anyagra is és hozzáfogtak a munkához. A misszió-bizottság nem ajánlotta a battonyai gyülekezetnek az építkezést, tekintve a nehéz anyagi helyzetet és azt, hogy az utóbb elkezdett imaházak sem készek még teljesen. Ámde a testvérek csak folytatták az áldozást és a munkát és igen csekély segítséggel a központ részéről be is fejezték azt. Ami kiadás még hátra van, azt szintén készek közös erővel meghozni.

Sok megkapó és érdekes részletet hallottunk még az áldásos tapasztalati órán, de azoknak közlésétől most el kell tekintenem. Azzal a hittel, szeretettel és reménységgel, mellyel a kedves battonyai testvérek hozzáfogtak a munkához, sokat, sőt mindent el lehet érni. Nem könnyelmű nagyra-vágyás dolgozott bennük, hanem élő bizalom és ezzel párosult erős akarat, tett- és áldozatkészség. Mindezért az Uré a dicsőség, akiben bíztak!

Most már kívánjuk a Gyülekezetnek, hogy folytassák a munkát, hogy az Istennek lelki temploma is elkészüljön az anyagi templom segítségével és az Urnak Battonyán élő kiválasztottjai megtalálják Megváltójukat és Üdvösségüket az új imaházban!

Zeiner A.

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

Könnyű dolog.

Reggel sietni és elfelejteni a biblia olvasást és az imádságot.

Gondok által lelkünk napvilágát kizárni és a tülekedéstől fáradtan este elfelejteni a hálaadó imát.

Elfelejteni a szombat jövetelét, hogy készületlenül lépjen meg bennünket.

A társaság által uraltatni a lelkiismeretet és ily módon az istentelenek útjára lépni.

Játszani a percekkel és elfelejteni az örökkévalóságra való előkészülést.

Nézni a rosszat, elbájoztatni általa és cselekedni azt.

Elfelejteni, hogy Isten gyűlöli a bűnt és habár kész ingyen megbocsájtani a bűnösnek, ezt csak azon feltétel mellett teszi, ha «elmégy és többé nem vétkezel».

Jellemet, hírnevet kockára tenni, anélkül, hogy a dolog végét szemlélnéd.

Kemény, gyors szavakat szólni akkor, midőn kedves, megértő szavak ezerszer jobban végezték volna el feladatunkat.

Távoli idegen területekre bámulni és elfelejteni, hogy a szolgálatra nyíló legszebb alkalom házad ajtaján belül vár.

Elfogadni a könnyű feladatokat és a nehéz terheket másoknak hagyni.

A bírálás szellemét szívünkben rombolni hagyni és engedni, hogy a meglegedés, amely bennünket boldogíthatna másoké legyen.

Azt hinni, hogy nincs más dolgunk, mint másokat javítgatni és helyreigazítani, kivéve magunkat.

SZÜNJ MEG

Lézengeni.

Pletykázni.

Idegeskedni.

Sötét arccal járni.

Szörszálat hasogatni.

Kifogásolni az időjárást.

Roszzat sejteni a jövőben.

Mondani, hogy a sors ellened van.

Követelődzni és csak magadat látni.

Hibát találni, veszekedni és kinozni.

Megsértődni, mikor senki se sértett meg.

Képzelt hibákon és gyengeségeken rágódn.

Nagyokat mondani és semmit sem cselekedni.

Felindulni és minden csekélység miatt kikelni.

Azt gondolni, hogy az élet gyötrelem és kinlódás.

Túlzásba esni és vakondturásból hegyet csinálni.

A multakon sírni és kellemetlen eseményeket felidézni.

Magadat sajnálni és alkalmak hiányáról mindig panaszkodni.

Azt hinni, hogy minden jó esély és szerencsés alkalom elhagyott.

Csak magaddal törődni és mindent és mindenki mást kizárni.

Ifjusági osztály.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

Elhivatottságunk!

A Szentírásban számos esetben látjuk, hogy Istennek vezetésre kiszemelt eszközei már kora ifjúságuktól kezdve egy bizonyos cél érdekében lettek nevelve. Maguk az eszközök nem tudták elhivatásukat, csak midőn cselekedniök kellett. József hi-

vatta volt a zsidó népnek talajt szerezni a szaporodás és fejlődés idejére. Fiatalon lett elszakítva a szülői háztól s nem kis megpróbáltatások között edződött s neveltetett a király udvarában. 1. Móz. 37, 36.; 1. Móz. 39, 2—1. Mózes a már megsokasodott zsidó népet volt hivatva az ígért földjére vezetni. Egész fiatalsága tanulásban, önképzésben merült ki (Ap. csel. 7, 22.), hogy minél tökéletesebben megfelelhessen hivatásának. Józsuét is ifjú korától nevelte az Ur (2. Móz. 33, 11.) s fokozatosan terhelte meg vállait hivatásának súlyával.

Mózes maga mellé veszi, majd kiválasztja kémnek. 4. Móz. 13, 17. Később pedig (4. Móz. 27, 18.) Mózes társául szemeltetik ki, hogy mint utódja is megállhassa helyét. Dávid fiatalon került Saul udvarába (1. Sám. 18, 2.), mert nevelődnie kellett, hiszen hivatása volt, hogy Izráelt nagyvá tegye. Salamont atyja nevelte, Dánielt Nabukodonozor stb.

De nemcsak az ótestamentumi időben volt ez így. Midőn az Ur testet öltött, teljesen olyan körülmények között élt, mint a többi gyermekek, pedig magában hordozta teljes Istenfiúságát. Küldetését senki sem sejtette még. De mint Luk. 2, 40-ben olvasuk, «növekedék és erősödék lélekben, teljesedve bölcseséggel». Midőn az idő elérkezett s Krisztus tanítványokat választott, nem öreg embereket választott, mint ahogy őt idős emberek társaságában képeken szokták ábrázolni, hanem fiatalabbakat, mint ő, akikhez mint tanító, mint mester szólhatott. Az újtestamentumi időben új légkör, új áramlat uralta a neveltetés elvét az Isten eszközeinek nevelésénél. Már nem királyi udvarok, nem tudósok lettek nevelőeszközüül felhasználva, hanem a királyok királyának, a legbölcsőbb tudósnak, Krisztus jelenlétében, személyes tanításával neveltettek.

Nekünk, adventi népnek, az a törekvésünk, hogy azon az úton haladjunk, amelyet az Ur évszázadokkal ezelőtt rendelt azoknak, kik az örök életet elérni igyekeznek. Ezen út egyik leghatalmasabb jelzőoszlopa, az ifjúság nevelése. A viszonyok változnak, a nevelés módja is változik, egy nem változik soha, az - Irás. Ésa. 40, 8. Ez az, mely minden idők szellemei szomszédainak, friss, tiszta és kielégítő mennyiségű vízzel szolgált. Erre az Írásra kell fektetnünk a jövő generációjának nevelését, természetesen alkalmazkodva a mai aktuális problémákhoz. Mert míg az ótestamentumi idő elhívottjai mitsem tudtak elhivatottságukról, mignem cselekedniök nem kellett; addig nekünk, adventi ifjúságnak, tudnunk kell, hogy részben a mi vállunkon nyugszik az a teher, melyről olvasunk Máté 24, 14-ben.

Michnay atyafi az «Evangéliumi Munkás» januári számában gondolatokat szögezett le számunkra a megszentelődést, munkát és imát illetőleg. Ha visszatekintünk ifjúsági csoportunk ez évi működésére, örömmel láthatjuk e gondolatok tettekben megért gyümölcseit.

Megemlíttem a márc. 6-án tartott jól sikerült ifjúsági ünnepélyünket, melyen abban az előjogban részesültünk, hogy Schuberth és Ising atyafiakat,

mint vendégeinket üdvözölhattuk. Szombat d. u. ifjúsági óráinkon, nagy örömmel hallgattuk külföldi vendégeinket, valamint a Magyar Unióban működő prédikátor testvéreinket. Dicséretes előhaladást mutat az önkéntes jelentkezés az ifjúsági tagok részéről biblia óra tartására, ami tevékeny missziólélekre vall. Hitéletet fejlesztő versek szavalásával és zeneszámokkal élénkített óráink kellemes benyomást keltenek. Ifjúsági kölcsönkönyvtárunk, mely ez évi és teljesen ifjúsági alakulat, a gyülekezeti tagoknak is alkalmat nyújt az olvasáson keresztüli önképzésre.

Hálát adunk az Urnak az év eddigi eredményeiért. Terveink nagyobbak az eddigi eredményeknél; célunk folyton nő. Bibliaórák fejlesztése párbeszéd, ismeretterjesztő előadások tartása, mind hivatva vannak tagjaink lelki kincsének növelésére, látóköriük fejlesztésére.

Minden célunk, minden törekvésünk csúcsponyjában áll: mind jobban és jobban átalakulni Krisztus jellemére.

Hisszük és érezzük, hogy az Ur velünk van, hogy nagyobb dologra hívott el bennünket. Boldogan megyünk a célunk felé; küzdeni azért, ki meghalt érettünk s tudjuk, hogy ifjúságunk idején szerzett tapasztalatai fogják képezni jövőbeni küzdelmünkben erőnk alapját.

Bajor László

Egy igaz történet.

A „Youths Instructor“-ból.

(Jelen sorokat egy amerikai festvérnőnk írta, aki ezen vallomásával ifjúságunknak akar segítségére lenni. Hiszszük, hogy e sorok leközlése magyar ifjúságunknak hasznára lesz, minthogy fiataljainkat, akik hasonló korban vannak hasonló veszélyek fenyegetik.) S. K.

Egy nagy családnak vagyok tagja, az egyetlen közülük, aki hisz Istenben és a Bibliában. Szüleim nem sokat törődnek a kereszténységgel vagy a keresztény emberekkel.

Mikor még tizenkét éves voltam, két kis adventista barátom befolyása folytán a szombatot kezdtem ünnepelni. A következő néhány év alatt nem volt megengedve a szombati istentisztelet látogatása. Szüleim azt hitték, hogy ily módon fel fogom adni a harcot; de én elhatároztam, hogy kizartok mindazok mellett, amiket tanultam.

Midőn elvégeztem középiskoláimat azt hittem, hogy könnyebb lesz a sorsom, de nem úgy történt.

Habár szabadságom köre kissé tágult, addig-addig csúfoltak, mignem úgy látszott, hogy fel kell adjam a harcot. Habár otthonom ezidőtájt majdnem elviselhetetlen volt számomra, mégis fájt volna azt örökre elhagyni.

Röviddel középiskoláim befejezése után közel otthonomhoz egy nyilvános iskola tanítónője lettem. Itt találkoztam egy fiatalemberrel, aki legjobb barátaim egyikévé lett. Nemes fiatalember volt és ma is az. A legjobb erkölcsi felfogással bírt, rossz szokásai nem voltak. De nem volt keresztény. Ő úgy gondolkozott a kereszténységről, hogy nőben valami széppé és nemessé lehet és hogy egy nagyon idős öreg részére roppant vigasztaló, de egy erős fiatalember részére, aki az üzleti vagy a politikai világban akar egy helyet betölteni, lehetetlen dolog. Habár át volt ilyen és hasonló gondolatokkal hatva, távol állott tőle a keresztény vagy más vallásnak gunyolása; tudatosan sohasem gördített akadályt azoknak útjába, akik keresztény módon akartak élni.

Néhány hónap mulva nagyon beteg lettem és úgy látszott, hogy szükséges nyugatra utaznom, ha valaha meg akarok gyógyulni. Nem hiszem, hogy kettőnk közül egyik is észre vette volna azt, hogy barátságunk a barátságnál több lett, mignem eljött távozásom ideje. Ekkor Berti megvallotta szeretetét és választ kért tőlem. Habár szívem viszont szeretete őt, valamilyen okból nem tudtam kimondani a tőle várt szavakat; e helyett azzal az ígérettel távoztam, hogy távollétem alatt írni fogok néki és ha majd visszatérek, megadom a választ.

A hosszú téli hónapok alatt vezetésért és tanácsért imádkoztam és legjobb képességem szerint igyekeztem józanul gondolkozni és itélni. Végül azt hittem, hogy erős elhatározásra jutottam. Midőn egy évi távollét után újra otthon voltam, úgy örültem régi barátom viszontlátásán, hogy midőn válaszat kérte, minden jó elhatározásomat elfelejtettem és alázatosan válaszoltam «igen».

A következő két hét bizonyos tekintetben boldog idő volt. Berti ismerte a kereszténységről alkotott eszményeimet. Egy sem érintette őt. A társadalmi szokásokról és szórakozásokról alkotott véleménye nem ütközött az enyémbe és én igazán élveztem társaságát. A legnagyobb bizalommal viseltettem iránta és én azt hiszem, ő ugyanúgy hitt bennem. Rövid idő múlva egy fontos és felelősségteljes állami hivatalt kapott. Mielőtt elfoglalta volna új állását, saját otthonában akart letelepedni; ezért sürgette egybekelésünket. Ugyanez időtájt új

kerületi tanfelügyelőt kaptam, aki, mivel szombaton nem jelentem meg a tanítók gyűlésén, felfüggesztett állásomtól.

Berti miután meghallotta nehézségeimet, sürgette kérését és szüleim is azt mondták, vagy menjek férjhez, vagy hagyjak fel bolondságaimmal — amint ők nevezték — és menjek dolgozni. Elhagytam otthonomat és a városba mentem dolgozni. Azt a munkát végeztem, amit kaptam.

Ilyen kedvezőtlen körülmények között hamarosan oly ideges lettem, hogy nem tudtam sem aludni, sem enni; az út előttem elágazott. Merre menjek? Egy este Berti meglátogatott és egy szép gyűrűt hozott magával. Ezt beleegyezésem és tudtomon kívül tette, mert én ismételtelen megmondtam néki, hogy mint keresztény és adventista sem eljegyzési, sem menyasszonyi gyűrűt nem akarok viselni. De amikor kért, hogy viseljem érte, újra elgyöngültem és megengedtem, hogy ujjamra húzza a szép gyűrűt. Ez este Berti újra sürgette házasságunk határozott napját, de én nem tudtam néki napot mondani, amelyen vonakodás nélkül felesége lehetek, viszont tőle elválni sosem tudtam volna. Egy boldogtalan este volt ez mindkettőnkre nézve. Berti, habár általam roppant elcsüggesztve, türelmes volt, mint mindig, én pedig teljesen össze voltam törve.

A következő hetek nyomorúsággal teltek el. Barátaim dicsérték a szép gyűrűt és elárasztottak legjobb kívánatokkal, amelyek nékem nem okoztak boldogságot. Órákon keresztül bámultam a sötétégbe, hogy életem jövőjében valami világosságot ragadjak meg, abban a jövőben, amelyet avval kell majd éljek, akit érzem, hogy szeretek. Az elmúlt évek folyamán életem látható benyomást nem hagyott rajta. Nem változtatta meg eszményeit, szokásait, vagy legalább is életfelfogását és mégis jóval erősebb akaratereje által sikerült néki színvalamat süllyeszteni. Vajjon lépésről lépésre át fog vinni az ő oldalára? Lépésről lépésre fel fogok adni minden elvet az ő kívánságáért? Lehet boldog otthonunk, ha ilyen mély szakadék van közöttünk? Ilyen és ezekhez hasonló kérdések foglalkoztatták folytonosan agyamat. A kis gyűrű nem engedte gondolataimat egy percig is nyugodni. Az a kis ékszer, úgy látszott, válaszfalat képezett köztem és azon otthon között, amelyet egykor, mikor babákkal játszottam és apró porcellánokkal főzőcskézttem, képzeletemben építettem. Teljesen hiányzott belőle a családi istentisztelet, amely nélkül nem tudtam

igazi otthont, még ha oly egyszerű is lenne, elképzelni.

Komolyan kértem mennyei Atyám segítségét. És habár nem mondtam ki szavakkal, mélyen a szívemben ezt mondogattam: «Add nékem Bertit, mert nem lehetek nélküle boldog.» Én őszintén kívántam Isten akaratát cselekedni, anélkül, hogy észrevettem volna, hogy az éu akaratomat kívánom reá kényszeríteni. De Isten az Ő csodálatos kegyelmével tovább küzdött az én szívemmel, míg megkínzott lelkem nem bírta tovább a szenvedést és én kész voltam mondani: «Legyen meg a Te akaratod.» Jutalmam áldott béke lett, amely édesebb volt a balzsamnál is összetört idegeimnek és fáradt fejemnek. Fömlálltam térdeimről és levelet írtam Bertinek. Közöltem vele elhatározásomat, bocsánatot kértem a fájdalomért, amelyet néki okoztam. Azután gondosan begöngyölve a gyűrűt, visszaküldtem a levéllel.

Amint a hivatalból szabadulhatott, Berti itt volt nálam és kért, hogy gondoljam meg elhatározásomat. Habár fájt látnom szomorú tekintetű szemeit és hallani máskülönben biztos hangjában a rezgést, könnyeim szabadon ömlöttek és én határozott marad-

tam. Csak Isten tudja lelkem szenvedését, amelyet éreztem, mikor az este az ajtó becsukódott amögött, akit szerettem. Egy percig úgy tetszett, hogy utána kell szaladjak és vissza kell hívjam őt. Életem sohasem volt valami ragyogó és most, saját magam kellett elküldjem azt az egyet, aki drága volt nekem: úgy tetszett, hogy abban a percben, amikor az ajtót bezártam, kizártam az egyetlen napsugárt, amely életemet bevilágította. Gyötrődésem majdnem elviselhetetlen volt. Térdeimre estem, de nem tudtam imádkozni. Csak arra emlékszem vissza, csak azt tudtam mondani: «Mennyei Atyám te ígérted.» Mennyei Atyám megértett és a kétségbeesés mélységéből megmentett.

Most vége van történetemnek. Habár ez a kis tapasztalat sebet hagyott hátra, Krisztus meggyógyította azt. És habár fel kellett adnom nemcsak gyermekkorom otthonát, hanem azt az otthont is, amely sajátom lett volna; most egyik iskolánkban vagyok és Isten munkájára készülök elő. Talán sohase leszek nagy értékű a műben, amelyet annyira szeretek, de legalább egyike lehetek azoknak, akik Sátánnak ellene állnak és Isten segítségével részt vehetnek az üdvösség üzenetének terjesztésében.

Kétféle leányok.

Elis M. E.

Olvasd először az egyiket, azután a másikat.

Az egyik.

E világ nagy reményeinkben.
Észre van szükségünk, hogy fölfedezzük mi a jó.

Máskülönben **lehetetlen dolgokat** remélve.
Igaz, hogy **csiszolatlan** gyémánt értékesebb sok **csillogó utánzatnál**.

Nem létezik **erény**, amely ne származna **igazságból**.

Az igazi leány inkább **jó** akar **lenni**, mint **jónak látszani**.

Az igazi leány **bír** olyat is, amit nem **tulajdonít** magának.

Az igazi leány türelmes, mert a türelem díszít minden nőt és segít minden embert és szépít minden nemet és minden kort.

A másik.

De **kicsi kezeinkben**.
És erőre, hogy gyakoroljuk, ami a **legjobb**.

Átsiklunk a **legvalószínűbb dolgok** felett.
De az igazi leány kijárja iskoláit nem csupán azért, hogy ne legyen **utánzat**, hanem azért is, hogy ne legyen **csiszolatlan**.

Nincs oly **vétek**, amely ne kezdődne **hazugsággal**.

De a tettető leány inkább kíván **jónak látszani**, mint **jó lenni**.

Míg a képmutató leány olyasmit is **tulajdonít** magának, amivel nem **bír**.

De nincs különbség a bolondos és haragos leány között; mert mindkettő üres, amíg szégyük tart.

Az igazi leány **szeretetet** táplál **otthona** és **barátaival** szemben.

Az igazi leánynak már jelenléte is vidámságot sugároz ki, mivel lényét öröm és megelégedés hatja át.

Az igazi leányt a **vallás bírja** és érti módját, hogy hol és mikor őrizze meg a **tiszteletteljes magaviseletet**.

Az igazi leány könnyű szívű.

Az igazi leány **szeretetet** és **gondos figyelmet** mutat szüleivel szemben.

Az igazi leány tudja, mint kell **takarékoskodni** a **ruházatban** és **személyes költségeiben**.

Az igazi leány **jelleme mély** és **szép** minden tekintetben.

Az igazi leányok mielőtt szólnának **megragják beszédjüket**, hogy **megmutassák izlésüket**.

Az igazi leányt **tiszteletteljes légkör** veszi körül **minden alkalommal**.

Az igazi leány nem feltűnő sem **megjelenésében** sem **beszédében**, sem az **utcán**, sem **otthon**.

Az igazi leány szerény mint az ibolya és kedves.

Az igazi leány tudja, hogy az „Istenfélelem **megelégedéssel nagy nyereség**.”

De a mai leányok közül sokan azt hiszik, hogy az **otthon** nem alkalmas sem **kedveseink**, sem **barátaink** befogadására.

De ha a szívben nincs öröm, a lélekben nagylelkűség és a természetben nincs nemes, az egész jellem hideg, mint a jéghegy, kemény mint a szikla és száraz mint a Szahara homokja.

De a hanyag leány gyakran nem **bír valással**, sem nem vigyázz a **tiszteletteljes magaviseletre**.

De némely leány ehelyett könnyű fejű.

De vannak leányok, akik úgy látszik azt hiszik, hogy a **szeretetet** és **figyelmet** csak a **szülőkkel** szemben kell gyakorolni.

Némelyik azonban csak egy ruhának anyagában mutat **takarékosságot** míg **személye költséges**.

Míg úgy látszik egyesek **szépségének mélysége** és **jelleme** a droguistától függ.

De itt ott vannak leányok, akik **cukrot rágának**, hogy **megmutassák** az egyedüli **jó izlést**, amellyel bírnak.

De egyes leányok **illatos légkörrel** veszik magukat körül **különös alkalmakkal**.

De egyes leányok mindig **láthatók** és mindig **hallhatók** és úgy látszik, hogy az **utcán** érzik magukat **otthon**.

De néha-néha látni leányokat, akik a napraforgóhoz hasonlítanak és szeretik fejüket a **napfiak felé** fordítani.

A másfajta leány lassan reájön, hogy a **nagy istentelenség** sohasem fog **nyerni megelégedést**.

Könyvárusítás.

E rovatért WICKLEIN ALFRÉD felelős.

A könyvárusítás öröme.

Ha van egy magasztos minden testi és szellemi erőt igénybevevő hivatás, úgy a könyvárusítás az. Azért könnyen lehetne arra a következtetésre jutni, hogy Isten csak erőteljes eszközöket használ fel erre: ezt azonban nem lehet szabály gyanánt felállítani. Nagy és fontos feladatok elvégzésére gyakran a legkisebb és leggyengébb eszközöket választja ki: tekintsünk csak White testvérnőre, aki a jövőmondás lelkében az isteni erő teljességét bontakoz-

tatja ki; Gedeon elhivatására Izráel megváltójául (Birá 6, 15.); Dávidra, mint királyra: ezeknél sehol sem a nagyságra és erőre tekintett az Ur, hanem a szívre. 1. Sám. 16, 6-12.

Pál apostol erőtlenségével dicsekedett 2. Kor. 11, 30. Timotheus gyakori betegsége dacára is el lett híva az evangélium hirdetőjéül. Timotheus különös tulajdonsága volt az ő becsületessége. 1. Tim. 1, 2. Egy szegény és kicsiny népre lesz bízva az Ur ügye, mondja Sofonias próféta, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet. Zsid. 7, 7. Isten az aki erre bennünket elhívott Máté 20, 4. Csak akkor fog a munka teljes áldást hozni, ha ez minden egyes könyvárus tapasztalatává válik. Ez az első ok az öröme, a második az a személyes és benső meg-

elégedés, melyet ezen munka helyes értelemben és szellemben végezve, nekünk nyújt, a teljes áldást azonban, melyet irataink az embereknek adnak, csak az Ur nagy napja fogja teljesen kinyilvánítani.

Mit kell tennünk, hogy az a bátorság, lelkesedés és jó alapelv, amellyel egykor ezen hivatást megragadtuk, alább ne hagyjon, hogy az a munka, amelyet oly sok bizalommal és kedvvel ragadtunk meg, egyszerű szokása ne halványuljon? Kérdeztem egyszer öreg könyvárustól, aki ma már nincs az élők sorában: «Hogy tetszett néked a könyvárusítás?» «Én nagy örömmel végeztem ezt a munkát», felelte. Én aki kezdő voltam akkor, telve lelkesedéssel, csodálkoztam, hogy egy öreg könyvárustól, ilyen feleletet hallok, mikor én ennek éppen ellenkezőjét vártam. Ma, midőn magam is öreg könyváruhá lettem, jobban megértem már ezt a választ.

Ezen hivatás egy naponkénti küzdelem saját testünkkel és egy naponkénti keresztfelvétel, miként az Ur is mondja. Luk. 9, 23. Ha azután az öregséghez még testi bánthatom is hozzájárul, könnyen megérthető, hogy az egykor oly nagy örömet okozó munka lassanként teherre válik és egy nyugalom utáni vágyakozás lép előtérbe. Fil. 1, 23. Itt is várunk kell: Pál apostol szerint, még ha nem is szívesen teszi, ez parancsolva van néki. Ha Jézusra tekintünk sok teher válhatik ismét örömmé, sok keserű ital ismét édessé. 2. Mózs. 15, 25. Mivel ezen munka különös áldozatot kíván, nincs is még egy olyan szolgálat, mely oly nagy belső megelégedést kölcsönözhet, mint éppen a könyvárusítás.

Szeretjük-e hivatásunkat? Ha igen, akkor nem fogunk elcsüggedni. Bármily csalódás is érjen bennünket, zászlónkat azért magasan lobogtatjuk, lelkesedésünket alább nem hagyjuk; mert az Ur seregének Fejedelme áll a mi oldalunk mellett. Józs. 5, 14. Mi mindnyájan ismerjük azt a kiapadt, hatatlan forrást, melyből állandóan meríthetünk örömet és békességet. Bár gyakran kövek és akadályok fekszenek utunkban, mégsem ütközünk meg benne, mert többnyire értelmetlenség gördítette azt utunkba. Bár itt és ott megsebzí lelkünket egy tövis, mégis csak jó lelkületet nyilvánítunk ki, csak békességet hirdetünk, mint azt Ésaiás 52, 7. mondja, akkor semmi sem szorítja meg járásunkat. Példab. 4, 12. Az Ur az igazságnak ösvényén fog bennünket vezetni és a bölcsesség útjára fog megtanítani. 11. vers. Ha testünk a fáradtságtól gyakran a porba hajlik és némely magot könnyek között is kell

elvetnünk, a föltámadás hajnalán, dicső kékék lesznek a mi jutalmunk.

Ne feledjük el, hogy a mi lelkünknek szárnyai vannak, melyek fölvihetnek bennünket az igazság napjának légkörébe. Mal. 4, 2. Hivatásunkra büszkék lehetünk, mert elvezet bennünket a gyermekszobába, vének társaságába, íróasztalhoz és betegágyhoz, gazdagok szalonjába és a szegények konyhájába, a konyhába vagy a pincébe. Mindenütt segíthetünk. Kérjünk állandóan egy bölcs nyelvet, hogy a fáradtakhoz jó alkalommal szólhassunk.

Legyünk készek mindig a jóra, hogy hivatásunkat hűségesen és lelkiismeretesen teljesítsük, mert ez az igazi tanítványság ismertető jele és ez segít bennünket ahhoz, hogy elhívásunkat és kiválasztásunkat megerősítsük. Ne hasonlítsunk ahhoz a méhecskéhez, amely egyik virágról a másikra száll, ha nem is talál mindegyiken mézet? Ahol az általunk felajánlott békességet nem fogadják el az visszaszáll reánk Máté 10, 12—14., de mégis bizonyosságot tettünk. Tekintsünk csak a mi előképünkre; dacára számtalan ellenségeskedésnek, csalódásnak és vereségnek szíve állandóan öröm forrása maradt, amely egy soha ki nem apadó folyam gyanánt ömlött szét a száraz föld kerektségére. Énekkel köszöntötte a hajnalhasadást. Gyakran, a kisértést is énekkel fogadta. Honnét volt ezen öröme és ereje? Megoldását Luk. 6, 12-ben találjuk. Ezen Istennel való egységet, tökéletes örömet, maradandó békességet és végül az ő dicsőségének szemlélését nekünk akarja ajándékozni. Megteszünk-e minden tőlünk telhetőt, hogy Krisztus élete mibennünk mind jobban láthatóvá váljon? 2. Kor. 3, 3. Bőségesen kamatoztassuk a ránk bízott talentumokat, míg nem az Ur megjelen, hogy Máté 25, 23. tett ígérete személyes tulajdonunkká legyen! Ehhez adja az Ur az ő kegyelmének teljességét!

Egli K.

Hogy megy a könyvárusítás?

Ezen kérdést szinte naponta intézik hozzám, még pedig teljes joggal, mert manapság sok dolog sehogy sem, vagy pedig csak hátrafelé megy.

Legyen hála az Urnak, hogy a magyar könyvárusítás az előmenetel jegyében áll, ami az ország nehéz gazdasági helyzetében szinte csodával határos.

A legközelebbi kérdés, hogy: mi a titka ezen eredménynek? Erre a felelet: «Mert maga az Ur végzi ezt a munkát a könyvárus által.» Ezt meg-

erősíti a jövendőmondás lelke a Könyvárusok kézikönyvében, a 12. oldalon: «Minden könyvárusnak szüksége van az angyalok állandó segítségére, mert néki oly fontos munkát kell végezni, melyre magárahagyottan képtelen lenne.» Ugyanott, egy sorral előbb írja: «Az Ur veletek fog dolgozni!» Ezen ígéretnek azonban feltétele is van: «Imádkozzál és dolgozzál, dolgozzál és imádkozzál.» Más szavakkal: «Ha könyvárus létünkre nem folytatunk imádatot és nem vagyunk szorgalmasak, akkor az Ur nincsen velünk!»

A legutóbbi konferenciánk könyvárusösszejevelelinek legfőbb megbeszélési tárgyát a *munkaidő emelése* képezte.

Ha egy pillantást vetünk a könyvárusítási kimutatásra, láthatjuk, hogy ez év első negyedében a könyvárusok száma 15%-kal, a végzett munka ezzel szemben 25%-kal növekedett. A munkaidő növekedése nagy győzelmet jelent a könyvterjesztő mű számára, mert ez a legfőbb oka az eladás növekedésének. E téren azonban még mindig nem értük el célunkat. A havi átlagos munkaórák száma a múlt évi 92-ről 117-re emelkedett; célunk ezzel szemben 130 óra.

Erről így ír Palmen E. R. atyafi, aki régi tapasztalt előharcos a könyvárusítási műben.

«A könyvárusítási munka eredményének első feltétele a teljes idő kihasználása, azaz hetenként 40—50 órát kell hűségesen dolgozni. Egy világi vállalkozásban is, ha eredményt akarnak elérni, ki kell használni a rendelkezésre álló időt. Ez egyúttal az általános, rendszeres kiadások kérdése is, mert az élet ugyanannyiba kerül, ha dolgozunk, mintha lustálkodunk. Ha egy könyvárus csak fél időt dolgozik, keresete is fele lesz, s akkor ezzel kell családját eltartania, melynek kiadásai nem kisebbedtek. Ha azonban a teljes időt kibaszálja, úgy bevétele megsokszorozódik, anélkül, hogy kiadásai megnövekednének. Az Istennek való szolgálatban a hűség fokmérőjéül minden munkásnak a Szentírásnak következő szavait idézzük emlékeztetébe: Korán vesd el a magot és késő estig ne pihenj. Ne legyetek lusták teendőitek elvégzésében. Miért ne szedje össze magát az a férfiú, aki az Urért dolgozik — miként a könyvárusok is — és miért ne kívánhatnának önmaguktól egy éppen oly hűséges munkát, mintha a világban dolgoznának egy felügyelő kezei alatt? Én nem tudom megérteni annak az okát, hogy miért igyekeznek valaki mentséget találni arra, hogy nem használja

ki teljes idejét, miután a könyvárusítást előzőleg élethivatásul választotta.»

Ha valakinek nincsen meg az árusításban a kívánt eredménye, úgy nem szabad, hogy ez arra vezessen bennünket, hogy munkaidőnket megrövidítsük; sőt éppen ellenkezőleg kell cselekednünk. Gyakran bocsájt reánk Isten megpróbáltatásokat, hogy hűségünket próbára tegye, mint ezt a következő tapasztalat is megvilágítja: Egy könyvárus új területre lett helyezve, ahol kora reggeltől késő estig csaknem teljesen eredménytelenül dolgozott s így ment ez a 2. és 3. napon is, pedig előbbi munkahelyén nagyon jó eredménye volt. Elegendő oka lehetett volna az elbátortalanodásra, ő azonban így szólott magában: «Ha ezen három nap alatt csak csekély volt is eredményem, mégis Isten segítségével meg akarom tanulni azt is, hogyan kell ezen embereknek könyveket eladni.» Ezen jó elhatározás negyednapon 15 megrendelést eredményezett néki a «Jó angyalok» és «Gondolatok» című könyvekből. Rövid idő alatt kb. 80-at tudott ezen könyvből elhelyezni. A kitartás jutalma az eredmény. Ésaiás mondja: «Aki hisz, az el nem fut.»

Wicklein A.

Könyvárustapasztalatok.

Nyugatmagy. misszióterületből, egy könyvárus a következőket írja:

Sokat írhatnék az Urnak csodadolgairól, amelyeket naponta tapasztalunk, de mindazok leírhatatlanok. Mindazonáltal nem mulaszthatom el, hogy a sok közül alábbit az Ur dicsőségére és örömdőre, ne közöljem.

Ugyanis munkaterületemben fekszik «A.» nevezetű bűcsújáró hely, ahol az Ur segítségével 40 drb «Jó angyalok szolgálata» című könyvet helyezhettem el. Ebben a községben egy húsz tagból álló papság lakik, akik ezen szép eredményről tudomást szereztek. A csendőrpapancsnok által felhívtak, hogy munkámat előttük igazoljam. Ez a beidőzés azonban könyveim szállítása után történt. A jegyző szintén jelen volt és mivel az előírt szabályok szerint jártam el, nem tehettek semmit, pedig a papok azzal fenyegettek, hogy minden eszközzel megakadályozzák e könyvek további terjesztését. Azon kikötéssel bocsátottak el, hogy további intézkedésig ne merjek ezen ügyben járni. Erre nyíltan azt feleltem, hogy ennek a felszólításnak nem tehetek eleget, miután az nem az én szemé-

lyemen múlik. A munkát tovább folytattam. Amikor, 20 pappal, 1 főjegyzővel és csendőrpáncsokkal álltam szemben, tapasztaltam, hogy az Ur is ott volt velem. Ezt azért közlöm, miután újra meggyőződtem a hatósági szabályok betartásának fontosságáról.

Kovács K.

Várákozva az ablakban.

Finnországban, egy könyvgyűlés alkalmával, a következő érdekes és megható történetet mondotta el az egyik jelenlevő:

«Egy szegény öreg asszony, akit az egyháza anyagilag támogatott, egy falusi családnál lakott. Ebben az otthonban volt a «Nagy küzdelem» című könyvünknek egy példánya. Ezen öreg nőnek el kellett később onnét költöznie s nagyon kérte házigazdáját, hogy ezen könyvet magával vihesse. Ők azonban ebbe nem egyeztek bele. Én meglátogattam azon parasztházat, melyben ő most lakott s miközben a könyvet magyaráztam, ő észrevétlenül a sarokban ült. Azután előlépve, kérdezte, hogy ez-e a «Nagy küzdelem», mert tartalmában hasonlóságot vélt fellelni. — Nem! — feleltem, — de beszerezhetem önnek. Észrevettem, miként fénylőtek szemei szavaim hallatára, aztán eltűnt a szoba sarkában és előhozta összekötözött zsebkendőjét, amelyben a pénzt őrizte a könyvre. Régen gyűjtögette már ezt a pénzt és gyakran érdeklődött is: hogy hol lehetne megvenni ezt a könyvet. A pénzt minden áron előre ide akarta nekem adni, amit én természetesen nem fogadhattam el, de megígértem, hogy később elhozom majd a könyvet. A könyv leszállításánál nagyon meglepett, hogy ez az öreg asszony több kilométernyire előmbe jött. *Várákozva üldögélt* az ablaknál abban a házban, amely egy kis magaslaton épült fel s mikor engem megpillantott, sietve jött. Elém, a pénzzel a kezében és boldog volt, hogy végre sajátjának mondhatta e könyvet.

Sok éhes lélek tekint ma reánk igazságért és világosságért. Talán vár valaki reád vagy reám az ablakban, hogy az Isten reménységet keltő üzenetét vigyük nekik. Vajha nem hiába várnának. Én gyakran gondolok egy koreai nyomorék szavaira, melyeket azokhoz intézett, akik ismerik már az üzenetet: «Fussatok az üzenettel.»

Weeks C. E.

Külmisszió.

Az izlám problémája.

A mohamedánizmus egyike a legnagyobb nem-keresztény felekezeteknek. Ellenséges álláspontot foglal el a kereszténységgel szemben, mivel tagadja Krisztust, mint Isten egyszülött fiát és e világ megváltóját. Az izlám hite legfőképpen két tételben fejezhető ki: «Nincs Isten az Istenen kívül», és «Mohamed az ő prófétája». Ez tartalmazza a legfontosabb tanításukat, de hisznek ezenkívül az angyalok létezésében, jó és gonosz védőszellemekben, a lélek halhatatlanságában, a predesztinációban, az utolsó ítéletben és egy érzéki paradicsomban. A praktikus életnek négy kötelessége van, melyek minden igaz mohamedánra kötelezők: ima ötször naponta, alamizsnaadás, böjtölés és zárandoklás.

Az izlám követőinek a száma kb. 235 millió, ezekből 45 millió az arab nyelvet használja, amely egyúttal az izlám szent nyelve is. Az arab területek a következők: Egyiptom, Palesztina, Jordánontúl, Szíria, Arábia, Iszak, Marokkó, Algír, Tunisz. Ezen országok közül Egyiptomban, Szíriában és Iszakban folytatunk munkát s nem régen küldtünk egy munkást a Jordánontúlra is.

Előttünk áll azon feladat, hogy az evangélium üzenetét ezen milliókhoz eljuttassuk. Az ajtók nyitva vannak a modern közlekedési eszközök és az előnyös politikai állapotok által. A háború óta határozott fordulat állott be ezen embereknél, nevelésük előrehaladott s ma szívesebben hallgatják az evangélium üzenetét, mint annak előtte.

Előttünk fekszik egy kérdés: hogyan tudhatnak a mohamedán országokban dolgozó munkásaink a legeredményesebben bizonyítékokat felhozni az izlámmal szemben? Én hiszem, hogy az evangélium hirdetésénél kerülnünk kell minden negatív vitát és nagyobb súlyt kell fektetnünk a megfeszített Krisztus hirdetésére. Örvendünk annak, hogy a bibliát arab nyelven bírhatjuk, úgy hogy a mohamedán személyesen láthatja Krisztusnak emberi hagyományok által el nem homályosított képét. Kérjünk kegyelmet, hogy életünk mindinkább hasonlóvá váljék az isteni képhez, mert Krisztuséhoz hasonló élet sohasem tévesztheti el hatását. Ez valami olyan, amit nem lehet megtagadni, lekicsinyelni.

Én örvendek annak, hogy jelenthetem, miszerint Egyiptomban kezdetét vette az iskolai munka. Még csak a kezdet kezdetén vagyunk, de már is tervbe vettük más iskolák megnyitását is. Biztos vagyok abban, hogy Isten megáldja azon munkánkat, mely által benszülött munkásokat képzeünk ki, mert ezek könnyebben tudják elérni saját népüket, mint egy idegen munkás, még ha tökéletesen beszéli is a nyelvet.

Az idő érett. Kérjük olvasóinkat, imádkozzának a mohamedán területekért, hogy Isten értékes drágaköveit az izlából is összegyűjthesse.

Kairó, Egyiptom.

E. G. Essery.

Korunk és feladatunk.

Tanítások az első tanítványokról.

«Rájuk hárult a feladat, hogy az evangélium üzenetét elterjesszék a föld legtávolabbi határáig s ők igényt tartottak arra az erőre, melyet Jézus nekik megígért. Erre kiárasztott a Szentlélek s sok ezren tértek meg egyetlen napon.» Bizonyosságok 2. köt. 14. oldal.

«Komoly, kitartó munkájukat azzal jutalmazta Isten, hogy gazdagon kiárasztotta rájuk Szentlelkét s ők felelősségérzetük tudatában, telve szent lelkesedéssel és buzgalommal, mentek szét a nagyvilágba, hogy szétterjesszék az evangélium diadalát.» Biz. VII. 32. oldal.

«Felszólították az összes hívőket, hogy keljenek fel és tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy a földkerekségen minden egyes néppel megismertethessék az igazságot, hogy teljesen betöltsék a földet az Ur dicsősége.»

Sok százan hirdetik az üzenetet.

Sok százan hirdetik az üzenetet: «Elközelített Istennek országa.» Még fenyegetésekkel sem lehet őket elriasztani munkájuk végzésétől. Az Ur szólott általuk és ahová csak mentek, mindenütt meggyógyultak a betegek és a szegényeknek hirdettetett az evangélium.» Bizonyosságok 2. kötet 13. oldal.

«Bármily heves ellentállással találkoztak is a tanítványok evangélizáló útjukon, az Isten országáról szóló evangélium mégis rövidesen elterjedt a földkerekség minden emberlakta helyén.» Bizonyosságok VIII. köt. 15. oldal.

Mit várhatunk a mai gyülekezettől?

«Vajjon kitartó, áhítatos imák eredményeképpen nem száll-e alá ma újra Istennek Szentlelke, hogy erőt kölcsönözzön az embereknek? ... Már újra számosan vannak, akik elnyerték a Szentlelket s az eredményes munka útját nem zárhatja el többé a hideg közömbösség. Vajjon miért őrizte meg számunkra a szentírás az apostolok történeteit, miért tárja elénk, hogy mily nagy és szent buzgalommal s a Szentlélek ereje által felruházva dolgoztak, ha nem azért, hogy a mai késői generáció is lelkesüljön a magasztos példákön.»

Ma is fontos, sőt még fontosabb, hogy ugyanannyit tegyen az Ur népeért, mint annak idején tett. Minden egyes gyülekezeti tag tekintse kötelességének manapság ugyanazt véghezvinni, amit hajdan az apostolok vittek véghez. Sőt manapság, mikor az elharapódzó istentelenség és gonoszság még sürgősebbé teszi a megtérésre való felhívást, a Szentlélek erejétől áthatva, még nagyobb buzgalommal kell dolgoznunk ...

Sugározzék ki világos, ragyogó sugarakban az evangélium fénye minden egyes hívőből. A jó Isten elvárja tőlünk, hogy ma is oly munkát végezzünk, mint aminőt követeli a pünkösdi utáni napokban végeztek el ... Vajjon nem kellene-e a mi napjainkban sokkal hatalmasabban megnyilatkoznia Isten erejének, mint az apostolok napjaiban?» Bizonyosságok VII. köt. 32–33. oldal.

«Nyilatkozzék meg csodálatosan Istennek ereje a gyülekezetekben. Ez azonban nem válik javára azoknak, akik nem alázzák meg magukat az Ur előtt s akik szívüknek ajtaját nem nyitják meg az Ur előtt bűneik beismerése és megbánása által. Azon erő megnyilatkozásában, amely a földet betölti Istennek dicsőségével, egy oly veszedelmet látnak, amely félelmet ébreszt bennük s egyesülnek, hogy szembeszálljanak vele. Mivel az Ur nem úgy cselekszik, mint ahogy ők azt várták vagy elképzelték, arra vetemednek, hogy útját állják az Ur munkájának. White E. G. «Bible Training School, 1907 május hó.»

«Sátán végül is mindazokat hatalmába keríti, akik bűneiket eltitkolják és eltakarják s az isteni bocsánat kieszközlése nélkül mindvégig feljegyzve hagyják azokat a menny könyveiben.» A nagy küzdelem, 702. oldal.

«Egyetlen jellembeli hiba, egyetlen bűnös

kívánság elégséges ahhoz, hogy megbénítsa az evangélium egész erejét... Csak azok bizonyulnak hűségesebbeknek, akik el vannak rá határozva, hogy inkább meghalnak, semhogy egy bűnt elkövessenek.» Bizonyosságok V. köt. 53. oldal.

A világ a munkaterület.

«Isten népének egy hatalmas munkát kell elvégezni, egy oly munkát, amely mindinkább magára vonja a világ figyelmét. Még jobban ki kell terjesztenünk missziói tevékenységünket. A mi Urunknak, Jézus Krisztusnak visszatérése előtt sokkal nagyobb munkának kell elvégeztetni, mint aminő idáig elvégeztetett. Isten népének mindaddig nem szabad megszűnni dolgozni, amíg tevékenységét az egész földkerekségre ki nem terjesztette.» Biz. VI. köt. 23—24. old.

Az isteni gondviselés egyengeti az utat.

A világ történetében soha sem volt annyi szabad út az idegen pogány országokba, mint manapság. A pogány népek még soha sem kértek oly hangosan munkásokat és egyéb eszközöket, mint éppen manapság. Ekkora igényei még nem voltak soha sem a missziómunkának. «A külföldi munkaterületekért ránkháruló felelősség terhét csak akkor tehetjük le magunkról, ha majd az egész földkerekséget beragyogja Istenünknek dicsősége.» Biz. VI. köt. 29. old.

Erőfeszítéseinkben soha sem szabad alábbhagynunk. Sokkal többet kell tennünk ezen távoli munkaterületekért, mint idáig tettünk. A külföldi munka buzgó szorgalmazása és előmozdítása által erősítsük meg a hazai munkát is. Minden irányban nagyobb haladást tenne a hazai munka, ha nagyobb odaadást, áldozatkészséget és önmegtagadást tanusítanánk a külföldi munka irányában. Ne feledjük, hogy a belföldi munka fejlődése Isten kegyelmén kívül nagymértékben függ azon előnyös befolyástól, melyet reá az idegen országokban folyó missziómunka gyakorol. Ugyanott, 27. old.

Gyülekezetek mint kiképzőhelyek.

Iskoláink után gyülekezeteink is legyenek megannyi képzőintézetek. Tehetségesebb tagjai legyenek biblíamunkásokká. Ez azonban csak úgy lehetséges, ha nagyobb figyelmet szentelünk a hazai

munkának. Különösen nagyobb városainkban kell gondot fordítanunk a munkások kiképzésére. A gyülekezetek tehetségesebb tagjait ki kell oktatnunk arra, hogy miképpen működhetnek eredményesebben. A következő tanítást nyertük: «A nagyobb városokat azonnal fel kellett volna dolgozni, mihelyt elnyerték az evangélium fényét a különböző gyülekezetek, azonban egyes lelkek nem éreztek elég felelősséget a veszendőbe menő lelkekért s mivel Sátán úgy találta, hogy ezen lelkek fogékonyak kísértésével szemben, könnyűszerrel fosztotta meg őket a legmagasztosabb tapasztalatoktól. Isten felszólítja népét, hogy szálljon magába és bánja meg közömbösségét, hogy térjen meg, térjen vissza az első szeretethez, amelytől akkor távolodott el, midőn nem volt hajlandó önfeláldozó és önmegtagadó megváltójának lábnyomait követni.» Biz. IX., 140. old.

«Krisztus gyülekezete szolgálat céljából szerveztetett... Minden egyes gyülekezeti tag szolgálatára igényt tart a megváltó... Sokan szívesen dolgoznának is, ha kioktatnók őket arra, hogy miképpen kezdjék meg a munkát... Legyen minden egyes gyülekezet egy keresztyén munkásokat képző tanintézet... A tanítók maguk járjanak elől jó példával, tanítsák a népet s mások is fogják majd példájukat követni. Egyetlen egy példa többet ér, mint sok előírás.» A nagy orvos lábnyomában, 152—153. old.

«Sokkal több eredményt érhetnénk el, ha több időt töltenénk el a személyes munkával, mint prédikációkkal.» Ugyanott, 147. oldal.

«Jézus személyes érintkezés közben képezte ki tanítványait... Ő nem úgy prédikált, mint manapság az emberek... Magával vitte őket, midőn hosszú utakat tett meg az ország egyik széléből a másikig, hogy meglássák, miképpen tanítja a népet. Céljaikat egybe fűzte az övéivel, úgy, hogy azok teljesen egyesültek vele a munkában.» The Desire of Ages, 151—152. oldal.

«Testvéreinknek már nagyon sokat prédikáltunk, de vajjon megtanítottuk-e őket arra is, hogy miképpen dolgozzanak azokért, akikért Krisztus meghalt? Vajjon, kidolgoztunk-e és eléjük tartottunk-e egy oly munkatervet, amely meggyőzte volna őket annak fontosságáról, hogy mindenkinek részt kell venni a munkában? Nyilvánvaló, hogy az összes prédikációk nem voltak alkalmasak arra, hogy egy nagyobb csapat munkást gyűjtsenek és képezzenek ki a munkára. Ezen dolognak a leg-

fontosabb következményei vannak. Örök életünk van kockára téve . . . Használjuk fel arra misszió-óránkat, hogy testvéreinket megtanítsuk arra, hogy miként végezhetnek eredményes missziómunkát.» Biz. VI. köt. 431. oldal

«Gondoljuk ki a legegyszerűbb módját az eredményes munkának s a gyülekezetek azonnal lássanak hozzá ennek végrehajtásához. Ha a gyülekezeti tagok együttesen ily tervek kidolgozásán és végrehajtásán fáradoznak, igen nagy jutalmat nyernek.» Ugyanott 433. oldal.

«A sok lusta szolga onnan van, hogy a gyülekezeti tagokat nem nevelték hűségesen munkára azok, akiket az Ur vigyázókká tett a gyülekezetek fölé. A gyenge gyülekezeti tagok azt várják, hogy úgy kezeljék őket, mint a beteg gyermekeket. Ezen gyenge és beteges állapotnak meg kell szűnni.» Ugyanott, 434—435. oldal.

A gyülekezeti tagok a századrészt sem tették meg annak, amit Isten tőlük kíván. Vajjon nem kelle ellaposodni a lelki életnek, midőn azt látjuk, hogy a testvérek egyik prédikációt a másik után hallgatják végig anélkül, hogy a hallott tanításokat tetteké váltnák.» Ugyanott, 425. oldal.

«Testvéreinket akkor részesítjük a legnagyobb segítségben, ha megtaníttjuk őket arra, hogy miképen munkálkodhatnak ők maguk Istenért s hogy ne bízzák magukat a prédikátorokra . . . Időnként helyénvaló dolog, ha a prédikátorok a szombati gyülekezetek keretében egy-egy oly prédikációt tartanak, amely telve van Krisztus életével és szeretetével. De a gyülekezeti tagoknak nem szabad minden szombaton egy prédikációt várni . . . A gyülekezeti tagok teljesítsék híven egész héten át kötelességeiket s szombatonként számoljanak be tapasztalataikról. Ilymódon az istentiszteletek alkalmas időben való eledelet nyújtanak a tagoknak s új élettel, új erővel ajándékozzák meg a jelenlévőket . . . Így majd mindnyájan örömmel beszélnek azon magasztos tapasztalatokról, melyeket a másokért folytatott munka végzése közben nyertek.» Biz. VII. köt. 19. oldal.

«Ha ti mindnyájan élő misszionáriusok lennétek, akkor hamarosan elterjedne az evangélium üzenete minden országban, minden nyelv és nép között. *Pedig ennek a munkának el kell végeztetni, mielőtt Krisztus nagy hatalommal és dicsőséggel megjelenne.*» Ugyanott, VI. köt. 438. oldal.

«Isten munkája mindaddig nem nyer befejezést a földön, amíg a gyülekezetek minden egyes

tagja, férfiak és nők egyaránt fel nem kerekednek, hogy egész erejük megfeszítésével támogassák a prédikátorok és gyülekezeti vezetők munkáját.» Ugyanott, IX. köt. 117. oldal.

A könyvek és folyóiratok terjesztése.

«Nagyrészt kiadóhivatalainknak kellene elvégezni azon angyal munkáját, amely a mennyből jó alá nagy hatalommal és a földet bevilágítja ragyogásával.» Ugyanott VII., 140.

«Rendelkezésünkre állanak a legcsodásabb könyvnyomtató gépek s azoknak produktumai. Rendelkezésünkre állanak a biblia s az igazságot tartalmazó különböző iratok mindenféle emberek által beszélt nyelveken s azokat módunkban áll a lehető leggyorsabban szétküldeni a világ minden tája felé.» Ugyanott IX. 122. old.

«A világ a könyvek, a folyóiratok s az igazság szóbeli hirdetése által ismerheti meg az igazságot. . . Használjuk fel most bölcsen a könyveket és folyóiratokat és hirdessük erővel és határozottsággal az igazság szavát. . . Az élő prédikátorokon kívül ezen nyomtatványok által terjeszthetjük a legeredményesebben a harmadik angyali üzenetet.» Ugyanott, 61. 62. old.

«Isten minden egyes gyülekezeti tagot felszólít arra, hogy álljon szolgálatába. . . Minden egyes lélek, aki a gyülekezet kebelébe felvétetik, legyen egy oly eszköz, amely hozzájárul a megváltás tervének mielőbbi keresztülviteléhez.» Ugyanott, VIII., 47.

«Minden oly léleknek, aki az igazsághoz megtér s a gyülekezet kebelébe belép, a gyülekezetbe való felvétele után azonnal határozzuk meg kötelességeit.» Ugyanott, VIII. 30.

«Minden egyes gyülekezeti tag nagyon sokat tehetne szomszédságában az igazság terjesztése érdekében, ha ismerőseinek könyveket és folyóiratokat kölcsönözne ki s ha bibliaórákat tartana.» Ugyanott, IX. 35. oldal.

«Ki az, aki most irataink terjesztésére vállalkozik? A jó Isten isteni erővel és képességekkel látja el azokat, akik munkatársai akarnak lenni a nagy mű befejezésében. Minden szükséges adományt elnyernek: képességet, bátorságot, kitartást, hitet és biztos fellépést, mert magukra öltik az Ur pán-célját. Egy igen nagy munkának kell elvégeztetni a mi napjainkban a világban s a jó Isten bizonyára megleli azon emberi eszközöket, amelyek az

isteni felszólításnak engedelmeskednek. A világnak feltétlenül hallani kell az intelmet. Ha ezért hozzánk is elhat a felszólítás: «Kit küldjünk és ki menjen el nekünk?», felelj világosan és határozottan: «Im itt vagyok, küldj engemet!» Biz. II. köt. 287. oldal.

«Senki se higgye, hogy lealacsonyító dolog egy prédikátorra nézve a könyvárusítás. A könyvárusítás szintén egy oly eszköz, amelynek segítségével az igazságot az emberek között el lehet terjeszteni s ezért egyenrangú munka a prédikálással. Ha a prédikátor ezen munkát is végzi, épp úgy dolgozik, mint ahogy Pál apostol dolgozott... Ha az embereket meglátogatjátok, mondjátok nekik, hogy ti az evangélium szolgálói vagytok s hogy Jézust szeretitek.» Biz. II. köt. 278—280. oldal.

Kiadóhivatali közlemények.

Időnk jelei.

Május közepén megjelent Conradi L. R. atyafi «Időnk Jelei» című könyve, amelyet a már régebben kifogyott «Krisztus dicsőséges eljövetele» című könyv helyett szántunk. Tartalmában behatóan foglalkozik a világ mai állapotának tárgyalásával.

Miután a könyv első része jövendöléseket és jeleket tartalmaz, amelyeket Isten már a régi időben adott az ő népének, egyszülött fiának, az az Ur Jézusnak eljövételére vonatkozólag és szemlélhetjük ezen jeleknek csodálatos beteljesülését, olvashatunk a könyv második részében jövendöléseket és jeleket a későbbi időre vonatkozólag is, különösen pedig az utolsó időkre. Azután a szerző az utolsó időkkel foglalkozik különösen behatóan. Elénk tárja a tudomány és technika csodás haladását, vívmányait és összehasonlítja és szembehelyezi régebbi korok haladásával. Láthatjuk a változásokat jelen korunkban technikai, politikai és gazdasági téren, és mindezek alapján a bibliai jövendölésekből következtetéseket vonhatunk, hogy azok mennyire teljesebbek eddig be.

Ezen szemlélődésnek és vizsgálódásnak végeredményeként arra a következtetésre jutunk, hogy mennyire fontos és szükséges, hogy a mi Urunk, az Ur Jézus közeli második eljövételére előkészüljünk. Alkalmas ezen könyv arra is, hogy a végidőre vonatkozó ismereteinket gyarapítsa, tanít bennünket, hogy embertársainkat, akik egyszerű hitünket a tudomány mai vívmányaival összeegyeztethetőnek nem tartják, miként gyózzuk meg éppen a világ mai előrehaladása következtében arról, hogy az Ur Jézus eljövetele közel van az ajtó előtt. Alkalmas tehát ezen könyv arra is, hogy vallási dolgokkal szemben közömbösen viselkedő emberek érdeklődését üzenetünkre felhívjuk. Ajánl-

juk ezért a gyülekezetek minden egyes tagjának, úgy saját célra, mint terjesztésre ezen könyv megrendelését. A könyv 112 oldalra terjed és 38 kép illusztrálja és teszi szemléltetés által is érdekessé és vonzóvá. Az ízléses, egész vászonkötésű könyv érdekes fedélnyomással van ellátva.

A könyv ára 70,000 korona.

Az Idők Jelei.

Az összes gyülekezetek és testvérek figyelmét arra a körülményre kívánjuk felhívni, hogy ezen folyóirat 2. számából még igen sok példánnyal rendelkezünk. A folyóirat 1. számából is még körülbelül 1000 db. van raktáron. Miután az Idők Jeleiből a következő szám csak augusztus hó végén jelenik meg, kérünk ezért legyetek szívesek misszió munkára ezen folyóirathoz rendelni, legfőképpen pedig a folyóirat 2. számából.

Kérjük az összes gyülekezeteket és testvéreket, nyújtsanak segédkezet ezen még meglevő számok mielőbbi eladásához, hogy értékes tartalmuk által sok ember közelebb jusson az igazsághoz, nekünk pedig módunkban legyen ezen fontos folyóirathoz a következő számot kinyomtatni.

Halálozás.

1926 május 17-én hosszas és nehéz betegség után elszenderült az Urban kapolyi gyülekezetünk legifjabb tagja, ifj. Kovács Károly testvér, Kovács Károly gyül. vezetőnk fia.

A kis testvér csak 13 éves volt, de azért mégis szerette az üdvözítőt és szüleivel együtt az igazság elvei értelmében élt. Egészséges napjaiban, valamint betegsége alatt is bizonyosságát adta őszinte megtérésének s élő hitének. Betegágán kifejezett óhaja és szüleinek kívánságára alulírott által május 5-én merítettetett alá s lett a kapolyi gyülekezet tagjává. Tizenkét napra rá meghalt. Betegségét s a heves fájdalmakat, melyek az utolsó napokban gyötörték, a legnagyobb türelemmel, panasz nélkül, Isten akaratában való megnyugvással viselte el s vele szép példát mutatott az életbenmaradottnak.

Együtt gyászoljuk mi is a szülőkkel és a hozzátartozókkal, de nem úgy, mint azok, kiknek reménye nincs.

Reméljük, hogy az első feltámadás napján viszontlátjuk.

A nagyszámú gyászoló közönséghez alulírott a gyászházban 2. Kor. 1, 3—5. s Jer. 31, 15—17., s a sírnál Jób 19, 25—27. alapján intézte a vigasz és remény szózatát.

Voigt Miksa

Felelős szerkesztő: MICHNAY LÁSZLÓ

Kiadja:

H. N. ADVENTISTÁK MISSZIÓ-TÁRSULATA
MAGYARORSZÁGI UNIÓ